

[Kaj Poulsen]

Loven om arbejdstilbud til ledige skulle have været til revision i indeværende folketingssamling. Regeringen har imidlertid kun formået at fremsætte et lovforslag om udsættelse af revisionsbestemmelsen på trods af, at det ikke kunne være en overraskelse, at ordningen ville blive en fiasko.

På den baggrund må man konstatere, at regeringen ingen ideer har om, hvordan disse alvorlige problemer løses for det danske samfund. Kun en udsættelse af revisionen har regeringen kunnet strække det til, med en meddelelse om, at nu vil regeringen bruge sommerperioden til at komme med nogle »sigtelinjer« til, hvordan ordningen skal ændres.

Det har nu i to år været klart for enhver, at loven ikke kan bruges som et instrument i uddannelsespolitikken. Der er på den baggrund ingen grund til at tro, at regeringen på få måneder kan tænke positive tanker, der kan ændre lovgivningen i den rigtige retning.

Socialdemokratiet fremlægger med dette forslag til folketingsbeslutning den på det nærmeste ideelle uddannelsestilbudsordning.

Forslagets pkt. 2 a om udvidelse af lediges ret til at modtage uddannelsesydelse i op til 4 år skal ses på baggrund af, at det må være muligt at fuldføre et kompetencegivende uddannelsesforløb.

Ledige med en dårlig skolebaggrund vil med denne mulighed have chance for at forbedre deres grundskoleuddannelse og derefter deltage i en kompetencegivende uddannelse. For alle øvrige med en bedre uddannelsesbaggrund vil perioden med uddannelsesydelse være på op til 3 år.

Ordningen vil på grund af de ikke ubetydelige meromkostninger kun kunne gennemføres i et tempo, der gør det økonomisk overkommeligt, således at forslaget gennemføres etapevis i takt med, at der bliver plads på finansloven til denne meget vigtige ordning.

Socialdemokratiet rækker hermed en hånd frem til samarbejde med folketingets partier, til forhandling om en prioritering af de enkelte tiltag for at få gennemført en effektiv ordning.

For at få ordningen til at virke hurtigt og effektivt er Socialdemokratiet ikke i tvivl om, at følgende punkter må prioriteres meget højt:

- 1) Fjernelse af de nedsatte dagpenge.
- 2) Iværksættelse af en forbedret og udbygget vejlednings- og rådgivningsindsats.
- 3) Fremrykning af uddannelsestilbud til før første arbejdstilbud.
- 4) Muligheder for kombinerede uddannelses- og arbejdstilbud.

Den her foreslåede ændring af arbejdstilbudsloven er ikke ment som en permanent ordning, men det er forslagsstillernes opfattelse, at det må være rimeligt, at samfundet sikrer alle, der ønsker det, en tilknytning til arbejdsmarkedet, så længe der ikke fra Folketingets side er skabt mulighed for beskæftigelse til alle.

Rahbæk Møller (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om statsautoriserede revisorer.

(Lovforslag nr. L 241).

Forslag til lov om ændring af lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskab m.v., lov om aktieselskaber, lov om anpartsselskaber, lov om erhvervsdrivende fonde, lov om fonde og visse foreninger og lov om banker og sparekasser m.v. (Ændring af bestemmelser om revision).

(Lovforslag nr. L 242).

Forslag til folketingsbeslutning om revisorers virksomhed.

(Beslutningsforslag nr. B 165).

Forslag til folketingsbeslutning om registrede revisorer.

(Beslutningsforslag nr. B 166).

Forslag til folketingsbeslutning om Aktieselskabs-Registeret.

(Beslutningsforslag nr. B 167).

Sagen om 6. Juli Banken har endnu en gang rettet søgelyset mod lovgivningen om revisorer og regnskaber. Efter hvad der er offentligheden bekendt, har bankens statsautoriserede revisorer inden for lovens ramme kunnet give en blank påtegning til et regnskab, der kort tid efter viste sig at være af yderst betænkelig karakter. Dette er det klarreste bevis på, at lovgivningen ikke opfylder sit formål, nemlig at garantere, at regnskaber underskrevet af revisorer giver et retvisende,

[Rahbæk Møller]

dvs. et korrekt, billede af virksomhedernes tilstand. Lovgivningen må derfor ændres.

Under 1. behandling af justitsministerens forslag til lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven. (Økonomisk kriminalitet) (L 34), jf. Folketingstidende 1986-87, forhandlingerne sp. 102 og 583 og tillæg A sp. 579, fremhævede Socialistisk Folkepartis ordfører, at den økonomiske kriminalitet ikke kunne bekæmpes ved ændringer i de processuelle regler eller ændringer i de i forvejen uklare bestemmelser i straffeloven. Derimod måtte udgangspunktet tages i erhvervslovgivningen og i lovgivningen om revisorer. SF bebudede at komme med forslag herom.

SF har tidligere fremsat forslag om ændringer i årsregnskabsloven og anparts- og aktieselskabsloven for at bringe mindre og små virksomheder ind under regnskabsreglerne, jf. forslag til lov om ændring af lov om aktieselskaber, lov om anpartsselskaber og lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskab m.v. (Udvidet adgang til oplysning om aktionærer og anpartshavere) [af Rahbæk Møller (SF) m.fl.] (L 184), Folketingstidende 1986-87, forhandlingerne sp. 6101 og 8522 og tillæg A sp. 3549.

Med de nu foreliggende forslag har SF opfyldt det løfte, der blev givet ved 1. behandling af L 34.

Det er ikke første gang, at opmærksomheden er blevet henledt på en utilstrækkelig lovgivning. Såvel Kronebanksagen som en række andre sager med større virksomheder viste, at lovgivningen var utilstrækkelig. Duværende industriminister Ib Stetter satte da også revisorkommissionen til at udarbejde en række ændringsforslag til love og bekendtgørelser. Forslagene blev sendt til høring hos en række organisationer og derefter ændret efter den indkomne kritik. Derefter skete der imidlertid intet. Det udarbejdede materiale er dog stillet til rådighed for Folketingets erhvervsudvalg.

Da regeringen åbenbart ikke magter at løfte opgaven, tog Socialistisk Folkeparti det på sig og har gennem nogen tid arbejdet med de nu foreliggende forslag. At det netop bliver fremsat samtidig med, at 6. Juli Bankens betalingsstandsning endnu en gang retter søgelyset mod den utilstrækkelige lovgivning, er således en tilfældighed.

De foreliggende forslag bygger i nogen udstrækning på det forarbejde, der er gjort i

Industriministeriet, men er ikke identisk hermed. Bl.a. foreslås de nærmere bestemmelser om revisorerklæringer optaget i selve loven i stedet for som hidtil i en bekendtgørelse udstedt af ministeren. Der er tale om meget centrale bestemmelser, der kun sjældent ændres. De hører derfor hjemme i selve lovteksten. Som konsekvens heraf er loven om statsautoriserede revisorer foreslået opbygget på en ny måde.

En af de ændringer, der vakte de største problemer i forbindelse med revisorkommissionens oprindelige forslag, vedrørte revisionspåtegningen. Revisorkommissionen havde foreslået, at revisionspåtegningen for at øge læsernes forståelse af det pågældende regnskab skulle indeholde oplysninger om en række ekstraordinære forhold såsom ændrede afskrivnings- og vurderingsprincipper, ekstraordinære indtægter og udgifter og lignende. Dette forslag blev kritiseret stærkt fra revisorside, fordi man frygtede, at det navnlig kunne give anledning til misforståelser i udlandet, når regnskaber, der var fuldt lovlige, ikke kunne forsynes med en blank påtegning.

I det foreliggende forslag foreslås dette dilemma løst ved at opdele revisionspåtegningen i en revisionserklæring og en revisionsberetning. Erklæringen må gerne være helt kort, hvis omstændighederne begrunder det, svarende til det hidtidige begreb blank påtegning.

Revisionsberetningen derimod bør være mere fyldig, og her kan så oplyses om forhold, som regnskabslæserne bør kende for at forstå regnskabet og den foretagne revision fuldt ud.

Blandt andre væsentlige ændringer kan nævnes, at det foreslås, at en revisor altid skal meddele det til Aktieselskabs-Registeret, både når han tiltræder, og når han fratræder, og samtidig indsende kopier af revisionsprotokollen. I mange tilfælde, hvor der har foreligget økonomisk kriminalitet eller anden uorden, har det efterfølgende vist sig, at der simpelt hen ikke var en revisor i selskabet, eller at revisor ikke havde besøgt selskabet. Måske har der været en, men han er trådt tilbage uden at underrette nogen, da han opdagede, at regnskaberne ikke var af en karakter, som han kunne tage ansvar for. Derfor bør Aktieselskabs-Registeret til enhver tid vide, at der er en revisor, og hvem det er, og

[Rahbæk Møller]

at revisor har aflagt revisionsbesøg og fundet selskabets organisation forsvarlig. Hvis der ikke kommer nogen meddelelse om, at en revisor faktisk er tiltrådt, skal Aktieselskabs-Registeret udpege en revisor.

Det foreslås også, at Aktieselskabs-Registeret, når det bliver opmærksomt på uregelmæssigheder i et selskab, kan iværksætte en granskning af selskabets forhold. Det er en institution, der kendes fra England, og som har fungeret godt dér. Industriministeren oplyste under førstebehandlingen af L 184, at han arbejder med et sådant forslag, men det er altså nu indeholdt i den foreliggende pakke.

Endvidere foreslås det, at Aktieselskabs-Registeret i almindelighed skal fungere som tilsynsmyndighed for aktie- og anpartsselskaber. I dag har det kun denne myndighed over for fonde.

I øvrigt henvises til selve forslagene og bemærkningerne hertil for en nærmere gennemgang af de foreslåede ændringer.

Det er usædvanligt, at et oppositionsparti påtager sig at foreslå så omfattende ændringer, som det normalt opfattes som regeringens rolle at fremsætte.

Forlagsstillerne forestiller sig ikke, at det vil være muligt eller forsvarligt for Folketinget at færdigbehandle den foreliggende pakke i indeværende samling. Men vi har ønsket at få en første behandling og få udvalgsarbejdet påbegyndt, så behandlingen i næste samling kan være bedre forberedt. I forbindelse med udvalgsbehandlingen ville det være nyttigt, om udvalget kunne finde tid til et længere udvalgsmøde med deltagelse af embedsmænd til en detaljeret gennemgang af forslagene, som det er sædvane ved særlig omfattende regeringsforslag. En sådan gennemgang ville utvivlsomt lette udvalgets arbejde betydeligt.

Med disse ord indstiller jeg forslagene til Tingets velvillige behandling.

Skriftlige redegørelser:

Redegørelse af 21/5 87 om det danske EF-formandskab.

(Redegørelse nr. R 25).

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Når Danmark pr. 1. juli 1987 overtager formandskabet for EF, er det fjerde gang, at Danmark sætter sig i formandsstolen.

Første gang var i 1973. Et iøjnefaldende emne var forhandlingerne om anden fase af en økonomisk og monetær union samt de økonomiske og politiske virkninger af olieprisforhøjelsen. Anden gang var i 1978, hvor formandskabet spillede en væsentlig rolle ved afslutning af de internationale handelspolitiske forhandlinger (Tokyo-runden), som blev påbegyndt under det første danske formandskab i 1973. Tredje gang var i 1982, hvor blandt andet EFs fiskeripolitik og forholdet til USA indtog en fremtrædende plads på dagsordenen.

Denne opregning er en god nøgle til at forstå de begrænsninger og muligheder, som ligger i udøvelsen af formandshvervet.

Begrænsningerne består først og fremmest i, at et medlemsland hverken kan eller skal varetage rent nationale interesser. Nogle medlemslande har ved enkelte lejligheder forsøgt dette, men er med rette blevet sat på plads af de øvrige medlemslande. Formandskabet består i at være en neutral opmand, der skal forene de forskellige synspunkter og arbejde frem imod et grundlag for beslutninger.

Under de tre tidligere formandskaber har Danmark iagttaget disse spilleregler. Det danske formandskab har ikke forsøgt at spille det nationale kort. Denne holdning har været respekteret af de øvrige medlemslande.

Regeringen agter også under det kommende formandskab at skelne klart mellem nationale interesser, som skal varetages af den danske delegation, og den neutrale formandsopgave.

En anden begrænsning ligger i, at adskillige emner automatisk står på dagsordenen for samarbejdet.

Det gælder for eksempel den mere rutinemæssige videreførelse af EF-samarbejdet, hvor blandt andet gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik og den fælles handelspolitik kræver dag-til-dag-beslutninger. I samme forbindelse kan nævnes den konkrete udmøntning af tidligere truffne politiske beslutninger i form af for eksempel politiske hensigtserklæringer, rammeprogrammer m.v., som efterfølgende giver sig udslag i forslag fra Kommissionen.